

pa je bila ukradena, kakor je trdila, zato je prišedši od maše začela zahtevati svojo last.

„Če bi ti bila knjižica ukradena, bil bi ti tudi denar“, ugovarjala je Meta dekli. „Morda si jo kam založila.“

„Tako sem že vse pregledala po skrinji, da bi bila našla šivanko, nikar knjižico“, trdila je le-ta svojo. In pristavila je še, cikajoč na Pepo, Metino sestro: „Tat pa ukrade tisto, kar ima zanj največjo vrednost.“

„Videla je nisi, nikar je ne dolži“, opomnil je Nace Nežiko. „Kar ljudje govoré, tudi ni vselej res.“

„Jaz pa potemtakem ne vem, kam bi bila prešla knjižica. Če je Pepa ni vzela — saj je

bila vsak dan v hiši . . .“ in ni hotela odnehati. „Pa saj sitnosti bom vse na vas zvrnila, če me bodo pestili zanjo.“

„Saj boš lahko drugo dobila, kaj —“, pogo-varjal jo je Nace, kar mu pretrga besedo Gre-benov Tinček, ki je prišel klicat Meto, ker je materi silno hudo.

„Oh, že zopet!“ prestraši se Meta in steče domov. Pred dvema dnevnoma, ko je prejela sv. zakramente, bila je že tako slaba, da so vsi sodili, čez noč ne bo, pa ji je le še odleglo. Sedaj jo je napadlo vnovič in zadnjič. Zalilo jo je; poldne je zazvonilo, Grebenka pa ni bila več med živimi. Meta in mlajši otroci so jokali, Greben in drugi otroci pa niso potočili nobene

„Rdeče stopnice“ v Kremlju. (Ilustracija k str. 382.)

solze za rajnico. Bog vé, ali so bili tako ne-občutnega srca, ali je niso prav nič ljubili?

Greben je bil njene smrti prav za prav vesel. Ne sicer, da bi ji bil smrt privoščil, ali izpre-videl je bil že davno, da tako ne more in ne smé dolgo ostati. Saj je to nji sami povedal, ko se mu je zadnje dni svoje bolezni pritožila, da je skoro nikoli ne pride pogledat.

„Kaj pa hočem?“ pomigal je z ramama. „Bolečin ti ne morem olajšati, samo tvoje trpljenje pa tudi težko gledam. Boga prosí, da bi kmalu ozdravela ali umrla.“

Bog je dal, da je kmalu pretrpela, in Greben je bil vdovec. Z vso častjo so spravili rajnico,

potem pa jeli ugibati, ne le ljudje, temveč tudi Greben sam, kaj bo sedaj. In vsi so se zlagali v tem, da mu ne kaže drugega, kakor oženiti se še jedenkrat.

Nekega dné je bilo že davno jedna čez poldne, Grebenu pa še ni noben človek nič skuhal. Otroci so poiskali kruha ter se topli v hiši, da so si pregnali otožnost; krave tudi še niso bilo pomolzene.

Grebenu je bilo nazadnje le predolgo, zato gre otroke izpraševat, kako da ni ne Mice ne Urše.

„Mica je šla menda v Ljubljano nekaj ku-povat“, pripovedoval je Tinček, kolikor je vedel.